

השבת של

רבי נחמן אמר לי

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

ויקהל ~ פקודי

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

**וימלא אותו רוח אלקים
בחכמה ובתבונה ובדעת
ובכל מלאכה (לח, לא)**

שֶׁהֵם בְּחִינַת הָאֲרָבָעָה מַחֲזִין בְּמִבְאֵר
בְּהַתּוֹרָה "חַיִּים נִצְחִיִּים" (לקוטי מוהר"ן ב' -
סימן ע"ב). נִמְצָא, שְׁקוֹרָא הַמִּחָּה הַרְבִּיעִי כֹּל
מִלְאכָה, כִּי שֵׁם עֵקֶר הַמִּלְאכָה וְהָאֲמִנוֹת שֶׁל
הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי כָּלל הַמַּחֲזִין הֵם
שְׁלֹשָׁה שְׁהֵם: חֲכָמָה בִּינָה דַעַת, אֶךְ לְפַעֲמִים
נִקְרָאִים אֲרָבָעָה מַחֲזִין מַחֲמַת שְׁהַדַּעַת כְּלוּל
מִשְׁתִּים שְׁהֵם בְּחִינַת חֲסִדִים וְגִבּוּרֹת. וְאֵלוּ
הַמַּחֲזִין מִבְּאֲרֵין בְּפִסּוּק הַנִּזְכָּר: וְאִמְלֵא אוֹתוֹ
רוּחַ אֱלֹקִים וּבְחִינַת וּבְתוֹבָנָה — שְׁהֵם
חֲכָמָה וּבִינָה. וּבְדַעַת וּבְכָל מִלְאכָה — זֶה
בְּחִינַת מַחַ הַדַּעַת שְׁכָלוּל מִשְׁתִּים, שְׁזָהוּ
בְּחִינַת יוֹבְדַעַת, שְׁהוּא בְּחִינַת הַחֲסִדִים
שְׁבְדַעַת, שְׁהֵם בְּחִינַת דַּעַת סֵתֵם, כִּי הֵם עֵקֶר
הַדַּעַת, וּבְכָל מִלְאכָה זֶה בְּחִינַת הַמִּחָּה
הַרְבִּיעִי שְׁהוּא מַחַ הַגִּבּוּרֹת שְׁבְדַעַת, שְׁהוּא
בְּחִינַת וּבְכָל מִלְאכָה, כִּי שֵׁם עֵקֶר
הָאֲמִנוֹת וְהַמִּלְאכָה שֶׁל כָּל

סיפור השבוע

* השמטות י"ג *

עַשְׂרֵי מִלְדַת רַבְּנֵינוּ ז"ל דְּבַר מִבְּאֵר לְעֵיל,
הַיֵּאֵךְ שְׂרַבִּי שְׁמַחָה הִיָּה בְּדֶרֶךְ וְנִתְעָה,
וְהַיֵּאֵךְ שְׂאִשְׁתּוֹ פִּיגְיָה הִיָּה לָהּ צַעַר,
וְחַפְשָׁה אוֹתוֹ בְּכָל מָה שְׁעָשְׂתָה לְכַבּוֹד
שִׁבְתָּ וְלֹא מִצְאָה אוֹתוֹ, וְהִיָּתָה בְּצַעַר
מְאֹד. וּבָא אֶצְלָהּ כַּמָּה פְּעָמִים רַשְׁבִּי ז"ע
וְנָחַם אוֹתָהּ וְאָמַר לָהּ: הַבְּעַל-דְּבַר הַנִּיחַ
עֲצֻמוֹ לְאֶרֶךְ וְלָרַחֵב, שְׁלֹא לְהִנִּיחַ הַנִּשְׁמָה
(נִשְׁמַת רַבְּנֵינוּ ז"ל) בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאִנִּי
נִשְׁתַּחֲוִיתִי וּבְכִיתִי לְפָנָיו הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד
שֶׁפָּעַלְתִּי שֶׁהִנִּשְׁמָה תִּלְךְ בְּזֶה הָעוֹלָם.
וּפְעַם אַחַת אָמַר לָהּ רַשְׁבִּי בְּזֶה הַלְשׁוֹן:
גַּם אִנִּי צָרִיךְ לְהִנִּשְׁמָה בְּזֶה הָעוֹלָם. וְכֵן
בָּא אֶצְלָהּ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב וְסִפֵּר לָהּ אֵיךְ
שֶׁהִקְטִירוֹג הִיָּה, שֶׁהִנִּשְׁמָה לֹא תִרְדַּד לְזֶה
הָעוֹלָם, רַק רַשְׁבִּי טָרַח הַרְבֵּה וּפָעַל
שֶׁהִנִּשְׁמָה תִרְדַּד בְּזֶה הָעוֹלָם.

עַשְׂרֵי וְאֶצְל רַבִּי שְׁמַחָה הִיָּה הַמַּעֲשָׂה,
שֶׁנִּסְעָה עִם שִׁירָה וְתַעֲנוּ כָּלֵם בְּדֶרֶךְ,
וְנִתְפָּרְדוּ כָּלֵם לְמָקוֹם אַחֵר לְחַפְשֵׁי הַדֶּרֶךְ,
וּבִינָן כֶּךָ מִצְאוֹ הַדֶּרֶךְ. וְהוּא, רַבִּי שְׁמַחָה
ז"ל, נִשְׁאָר וְלֹא מִצָּא הַמָּקוֹם. וּבִינָן כֶּךָ
נִשְׁאָר לְבַדּוֹ מִכָּל הַשִּׁירָה, וְכָל מָה שֶׁהִלְךְ
יִתְרָה נִתְעָה יוֹתֵר, וְהִיָּה בְּצַעַר גָּדוֹל, וְנִרְדַּם
בְּשֵׁנָה. וּבָא אַחַד אֶצְלוֹ וְנִתֵּן לוֹ תִינּוֹק,
וְהוּא לֹא רָצָה בְּשׁוֹם אָפוֹן, וְאָמַר: אִנִּי
תּוֹעָה בְּדֶרֶךְ וְאִתָּה נּוֹתֵן לִי תִינּוֹק? וְלָקְחוּ
זֶה הַתִּינּוֹק, וְהִבִּיאוּ לוֹ תִינּוֹק אַחֵר
(מִמָּקוֹם גְּבוּהָ יוֹתֵר) וְהוּא לֹא רָצָה, וְלָקְחוּ
גַּם זֶה הַתִּינּוֹק וְהִבִּיאוּ לוֹ אַחֵר, וְכֵן
הִיָּה שְׁבַע פְּעָמִים, וּבְפַעֲם הַשְּׁמִינִית
כִּשְׁלֹא רָצָה לָקֵחַ, אָמְרוּ לוֹ: הֲלֹא זֶה
כֶּכֶר הַשְּׁמַיִנִי, לְמַעַלָּה מִכָּל הַשְּׁבַע!
וּכְשֶׁלֵּא רָצָה, הִנִּיחוּ לוֹ הַתִּינּוֹק בְּעַל-כֶּרְחוֹ
וְהִלְכוּ מִמֶּנּוּ.

עַשְׂרֵי וּבִינָן כֶּךָ הַקִּיץ מִשְׁנָתוֹ וְרָאָה וְהָיָה
הוּא קָרוֹב לִישׁוּב, וְהִלְךְ לְשֵׁם וְרָאָה ...
(הַהַמְשָׁךְ מִעֵבֶר לְדָרֶךְ)

בְּבַחֲמָה (וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּרָם
לְבָרְכָהּ (חֲלוּץ הו:)) עַל פְּסוּק: אָדָם וּבַחֲמָה
תּוֹשִׁיעַ ה' (תְּהִלִּים לו-ז), אֵלוּ בְּנֵי-אָדָם
שְׁעָרוּמִים בְּדַעַת וּמְשִׁימִין עֲצֻמָּן בְּבַחֲמָה.
וְכִמוֹ שֶׁאָמַר אֶסְף (תְּהִלִּים עג-כב): וְאִנִּי בַעַר
וְלֹא אֶדַע בְּהַמּוֹת הַיִּיתִי עִמָּךְ וְעַיִן בְּמָקוֹם
אַחֵר מִזֶּה (לקוטי מוהר"ן ב' - סימן י"ט וְסִימָן
מ"ד). (שיחות ה"ן - סימן ט"ו)

אלה פקודי המשפן משפן

(לח, כא)

מִשְׁפָּן בְּבִנְיָנוּ, מִשְׁפָּן בְּחֶרְבְּנוּ.
בְּבַחֲמַת (בְּמִדְבָּר כד): מָה
טָבוֹ אֵהְיֶיךָ יַעֲקֹב
מִשְׁכַּנּוֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל,
וְרָשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל
אֶפְלוּ כְּשֵׁהֵם חֲרָבִים
מְגַנִּים עַל יִשְׂרָאֵל.
וּבִשְׁבִיל זֶה הַקִּימוֹ אֶת
הַמִּשְׁפָּן בְּכָל פַּעַם
וּפְרִקוּהוּ בְּעֲצֻמָּן וְנִסְעוּ
עִמּוֹ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם
בְּמִדְבַר חֹשֶׁךְ וְאֶפְלָה
מִקּוֹם נָחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְכו',
וְאַחֵר כֶּךָ חֲזָרוּ וְהִקְיִמּוּהוּ וְכו',
לְהוֹרוֹת לְדוֹרוֹת שֶׁאֶפְלוּ כְּשֶׁהַמִּשְׁפָּן
יְהִיָּה נִפְרָךְ וְחָרוֹב יִגַּן עֲלֵיהֶם.

וְאִם יִקְשְׁרוּ רְצוּנָם תָּמִיד בְּקִדְשַׁת הַמִּשְׁפָּן
וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְכִלְיוֹ, וְהִכָּל בְּכַח הַצִּדִּיקִי אֲמַת
הַעוֹסְקִים בְּבִנְיָן הַמִּשְׁפָּן בְּכָל הוֹר וְדוֹר כְּמוֹ
שְׁכַתוֹב בְּהַתּוֹרָה אֲזַמְרָה וְכו' (סִימָן רפב),
עַל-יְדֵי זֶה יִוְכָלוּ לְעַבֵּר בְּשָׁלוֹם בְּכָל
הַמִּדְבָּרִיּוֹת בְּכָל מִינֵי חֹשֶׁךְ וְצִלְמוֹת אֶפְלוּ
כְּשֶׁעוֹבְרִים חֹס וְשָׁלוֹם בְּמָקוֹם נָחַשׁ וְשָׂרָף
וְעַקְרָב וְצִמְאוֹן וְכו', שֶׁבְּכָל מִקְוִמוֹת אֵלוּ
בְּהִכְרַח שִׁיעֵבֵר בָּהֶם הַרוּצָה לְגִשְׁתָּ אֶל
הַקִּדְשׁ, בְּפִרְט מִי שֶׁנִּשְׁכַּשַׁל כֶּכֶר בְּמָה שֶׁנִּשְׁכַּשַׁל
וְרוּצָה לְשׁוֹב שְׁבַחֲכֶרַח שִׁיעֵבֵר בְּאֵלוּ
הַמִּקְוִמוֹת. בְּבַחֲמַת מָה שֶׁאָמַר רַבְּנֵינוּ ז"ל עַל
מֵאֲמַר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל "בְּהִינּוֹ דַּעְאֵל" וְכו' (עַיִן
בְּהַתּוֹרָה רְצִיצָא בְּסִימָן כו). וּמִפְּלֵם יִצְלָנוּ ה'
עַל-יְדֵי תַקְפָּה הַרְצוֹן דְּקִדְשָׁה שִׁיזְכָּה עַל-יְדֵי
הַתְּקַשְׁרוֹת לְצִדִּיקִי אֲמַת. (לקוטי הלכות -
הלכות ברכות השחר ה' - מ"ה)

כִּי זֶה יְדוּעַ שְׁעַקֵר אַחֲזִית
הַסְטָרָא אַחֲרָא, הוּא
בְּבַחֲמַת גִּבּוּרֹת וְדִינִים.
וְעַל-כֵּן שֵׁם בְּבַחֲמַת
מַחַ הַגִּבּוּרֹת שֵׁם
נִאֲחִיזִים הַמַּחֲשָׁבוֹת
זְרוֹת שֶׁל הַסְטָרָא
אַחֲרָא שְׁשֵׁם עֵקֶר
הַבְּרוּר שְׁשֵׁם עֵקֶר
הַמִּלְחָמָה, וְעַל-כֵּן נִקְרָאִים
וּבְכָל מִלְאכָה, כִּי שֵׁם עֵקֶר
הַמִּלְאכָה וְהָאֲמִנוֹת שֶׁל הָאָדָם
לְחֻזְרָה בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ לְנִקּוּתָהּ וְלִטְהָרָה מִפְּסֻלָּת.
כְּמוֹ הַבְּעַל מִלְאכָה שֶׁמִּזְכָּךְ וּמִטְהָרָה אֶת הַכְּלִי
וְחוֹתֵךְ וּמְנַסֵּר סָבִיב הַכְּלִי כָּל הַמּוֹתְרוֹת
וְהַפְּסֻלָּת כְּדִי לְהוֹצִיא כְּלִי לְמַעֲשָׂהוּ, כְּמוֹ כֵּן
צְרִיכִין לְזַכֵּךְ אֶת הַמַּחֲשָׁבָה וּלְגַרֵּשׁ הַמּוֹתְרוֹת
וְהַפְּסֻלָּת שְׁבַמַּחֲשָׁבָה כְּדִי שִׁיְהִיָּה כְּלִי מוֹכֵן
לְקַבֵּל נִפְשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה וְכו', כְּמוֹ
שֶׁמִּבְּקִשְׁיִן עַל זֶה בְּכַמָּה תְּפִלוֹת. (לקוטי
הלכות - הלכות תפילין ו' - ל"ג)

אשר נתן ה' חכמה

ותבונה בהמה (לז, א)

אָמַר רַבְּנֵינוּ ז"ל: שְׁהוּא חֲכָמָה
וּמִלְאכָה גְדוּלָה לְהִיּוֹת כְּמוֹ
בְּהֵמָה. וְזֶה בְּחִינַת כָּל אֲשֶׁר נָתַן
ה' חֲכָמָה בְּהֵמָה (שְׁמוֹת לו, א),
הִינּוֹ שְׁהוּא חֲכָמָה לְעִשׂוֹת עֲצֻמוֹ

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב, סו)
טוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכל הישועות

סיפור השבוע

* המשך הסיפור *

... והלך לשם וראה שזאת העיר הארצוב, מקום של הרב הצדיק רבי יצחק מדראז'הביטש ז"ל, אבי הרב הצדיק הר"ר יחיאל מיכל מזלאטשוב (שידועה גדלותו של הרב ר' יצחק ז"ל הנ"ל, שהבעל-שם טוב ז"ל אמר עליו, שיש לו נשמת הרשב"י וכו' וכו'), ואז היה סמוך לפטירתו, ונכנס רבי שמחה, אבי רבנו ז"ל, אליו, ואמר הרב ר' יצחק ז"ל אליו: "אזוי אז דוא ביסט שוין דא, מעג איך שוין גיין?" [מפנין שאתה כבר פה, אם-כן יכול אני כבר ללכת], (פמובא, שעד שלא נפטר הצדיק בא צדיק אחר), וכוונתו היתה על רבנו ז"ל שהיה כבר במחו, ולא הבין רבי שמחה, ואמר לו: מה אתם אומרים, שאלך מפה? אמר לו: לא, רק אמרתי: אז דו ביסט שוין דא, מעג איך שוין גיין [מפנין שאתה כבר פה, יכול אני כבר ללכת]. ואמר לו: "איא, עס איז שוין דאס אכטע מאל" [אי, האם זאת כבר הפעם השמינית? (הינו מהתינוקות הנ"ל)]. הוא לא הבין את כל הענין, והוכיח אז הרב ר' יצחק הנ"ל לר' מיכל בנו ואמר לו: "יא, האסט זיך שוין פאר וועמין צו טעמין, אט פארט דעם בעל-הבית" [כן, יש לך כבר לפני מי להביע את עצמך, הנה נוסע ובא בעל-הבית] (והראה על רבי שמחה), מעגסטו זיך שוין שעמין" [מעתה יכול אתה להתבייש].

... ובין כך נפטר הרב ר' יצחק ז"ל. ור' מיכל בנו הצריך אז ביום שאחר-כך להניח תפלין, ונתנדעו מהסופר, שרבי יצחק ז"ל הנ"ל לקח מאתו הבתים של התפלין שלשים יום קדם, ומלא אותם כל יום עם דמעות (להניח שם מחו, כי תפלין הם מחין, והדמעות הם מותרים המחין). ואז בעת הפטירה נתעורר ר' מיכל ז"ל מאד, ואמר אז לפני כל האנשים, בני-ביתו וכו': "איהר זענט עדות, און דער טאטי (המת שהיה מנח לפניהם) איז איין עדות, אז איך גיזעגין מיך מיט דעם יצר הרע; מער האב איך מיט איהם קיין געשעפט ניט!" [עדים אתם, וכן אבי הנפטר עד, שאני נפרד עכשו לתמיד מן היצר הרע; מעתה אין לי עמו שום עסק].

... והיתה אז התעוררות גדולה, ולמחר היתה הנחת תפלין בהתעוררות גדולה. ומכל זה נתעורר רבי שמחה מאד מאד, ואחר-כך נסע ובא לביתו, ואז נתעברה וזגתו, מרת פייגה, עם רבנו ז"ל.

לקויות באב"י הנחל

= לקויות תפלות (חלק א') =

... צרפתי אחד שלח לשאל את ר' ישראל אם יגיד לקויות תפלות בלשון הקדש או בצרפתית, והשיב: "איזה שאלה? ודאי לשון-הקדש!" והקשו, הרי הוא אינו מבין טוב את לשון הקדש? השיב ר' ישראל: "שיקרא, יתרגל ויבין".

... אחר ספר לו פעם המניעות והצרות שלו, ולבסוף אמר שהוא רוצה להתקרב לרבנו, ור' ישראל התעורר בשמחה רק מהדבור הזה, ואמר לו להגיד לקויות תפלות, וכשהשיב שהוא לא יודע, אמר לו ר' ישראל להתבודד כמו שמדברים עם חבר, בפשיטות.

... ר' ישראל אמר שתהלים, לקויות תפלות, והתבודדות, הם שלשה דברים שהורגים את היצר הרע לגמרי, ואמר לאחד לעסוק בזה בתחלת קימתו (בלילה).

... אמר לאחד שהיה מאד מצטער מהנפילות שלו: "כשהבעל דבר נותן לך מכות, כל דבור של לקויות תפלות נותן לו מכות". ועין בלקויות מוהר"ן (תורה א'), שרפואת המשגעים מרוח שטות שמכניס היצר הרע, היא על-ידי מכות וקמיעות, והתורה כלולה משני תקונים אלו. ור' ישראל קרדונו פרש, שהתורה הוא הלקויות תפלות וכו'. ועין עוד בלקויות מוהר"ן נ"ט ד', שהמשפט - בחינת התפלה - הוא בחינת "ארבעים יבנו".

... אמר ר' ישראל: "הלקויות תפלות הוא הבית חולים של כל העולם".

... ספר שחלם שנסגרו כל הבתי חולים, והיה שמה לקויות תפלות בכל מקום.

... ר' ישראל אמר, שכל דבור של לקויות תפלות נכנס בכל המקומות בין האברים לטהר מכל התאוות, ואין מקום שלא מגיע לשם.

הראוי בקדשה ובטהרה גדולה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עלינו אור קדשת המוחין העליונים, שנובה שיהיו נמשכין עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין דגדלות ומוחין דקטנות.

... ונובה לסדר הסדר של פסח בקדשה גדולה כראוי, ותעורנו לומר ההגדה בקול רם, בכונה גדולה ונוראה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובהתעוררות גדולה ובהתלהבות נמרץ, בקדשה ובטהרה גדולה, עד שהקול יעורר הפונה, עד שאזכה על-ידי זה לתקון הברית ולתקון הדעת בשלמות באמת, עד שאזכה לבא לחדושי תורה אמתיים, ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים בגחלי אש על-ידי תפלה ותחנונים. ותופני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו כמו שכתוב, הן אל כביר ולא ימאס. ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדשה רבה ועצומה על-ידי תפלתנו, ועל-ידי זה נובה להמשיך באורי התורה מלב העליון אשר שם כתובים כל באורי התורה. (לקויות תפילות א' - מתוך תפילה ב')

בס"ד

נתייסד קו קדוש
שבו ניתן לשמוע שיחות של
רבי ישראל זי"ע
וגם שיחות חברים
* בשפת האידיש *
התקשרו ותתחיו
"קול ברסלב נ-נח"
077.5573882

... אמירת ההגדה בליל הסדר של פסח מסגלת לתקון הברית. (לקויות מוהר"ן סי' ב, י.) על פן צריך לומר את ההגדה בקול חזק ובהתעוררות רבה. כי אמירת ההגדה בקול חזק מעוררת את הדעת, ועל ידי זה זוכים להתגלות הדעת. הינו להבין בדעת זו את שצריך להבין באמת, וכשזוכים לדעת אמת, הוא עקר הגאולה. פי גלות מצרים נגרם על ידי פגם הברית, ועל ידי פגם הברית נפגמת הדעת רחמנא לצלן. אבל על ידי ספור הנסים והנפלאות של יציאת מצרים, זוכים לתקון הברית, תקון הדעת, וזה עקר הגאולה. גם על ידי שתית מצות ארבע כוסות יין בפסח, זוכים לתקון הדעת, תקון הברית. מסעיף זה יכולים ללמוד כמה צריך להזהר בכל מנהג קדוש מן המנהגים המבארים בשלחן ערוך, בהנהגת סדר פסח. כי על ידי כל מנהג ומנהג הנהוג בליל הסדר, זוכים לתקון מיוחד, ובפרט לתקון הברית, שזה כלל כל התקונים כמבאר בלקויות מוהר"ן חלק א' סימן כ"ט.

... בימי הפסח צריך להתפלל בקול אדיר וחזק, כי התפלה בועקה מסגלת לתקון הברית. פשם שאמירת ההגדה בקול גדול מסגלת לתקון הברית, כמבאר בלקויות הלכות.

... רבנו של עולם, תהיה בעורנו, שנובה לקבל עלינו קדשת חג הפסח בקדשה נוראה ועצומה ובשמחה וחדוה גדולה. ונובה לקיים מצות ארבע כוסות של יין של פסח בשלמות

שבת שלום